

Sygn. akt. I ACa 351/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie Wydział I Cywilny w składzie:

<i>Przewodniczący</i>	<i>SSA Andrzej Palacz (spraw.)</i>
<i>Sędziowie:</i>	<i>SA Grażyna Demko</i> <i>SA Dariusz Mazurek</i>
<i>Protokolant:</i>	<i>st.sekr.sądowy Cecylia Solecka</i>

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012 r. na rozprawie

sprawy z powództwa **D. D.**

przeciwko **(...) S.A. V. (...) w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 23 kwietnia 2012 r., sygn. akt I C 672/10

U c h y l a pkt. 2 zaskarżonego wyroku i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego .

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, w sprawie z powództwa D. D. przeciwko (...) SA V. (...) o zapłatę , na skutek sprzeciwu pozwanego od wyroku zaocznego tego Sądu z dnia 16.06.2010 r. :

1. uchylił :

a. wyrok zaoczny z dnia 16.06.2010 r. sygn. akt I C 672/10 w części , a mianowicie :

- w pkt. I co do kwoty 150.000 zł,

- w pkt. II co do kwoty 7.435 zł ,

- w pkt. III co do kwoty 4.405 zł,

- w pkt. IV co do kwoty 1.500 zł

i w tym zakresie powództwo oddalił, odstępując od ściągnięcia z zasądzonego roszczenia od powódki opłaty należnej od oddalonego roszczenia,

b. postanowienie o kosztach zawarte w pkt. VII powyższego wyroku zaocznego w części, a mianowicie co do kwoty 9492 zł,

2. utrzymał w pozostałej części wyrok zaoczny w mocy, w zakresie odsetek, oraz :

- w pkt. I w zakresie kwoty 200.000 zł,

- w pkt. II w zakresie kwoty 1.722 zł,

- w pkt. III w zakresie kwoty 6.105 zł,

- w pkt. IV w zakresie kwoty 1500 zł miesięcznie,

oraz zawarte w pkt. VII postanowienie o kosztach w zakresie kwoty 11.291 zł.,

3. oddalił powództwo w pozostałej części, a mianowicie rozszerzone po wydaniu opisanego wyżej wyroku zaocznego, odstępując od ściągnięcia z zasądzonego roszczenia od powódki opłaty należnej od oddalonego roszczenia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego

powódka w dniu 7.10.2008 r. przechodząc przez jezdnię, do zatoczki autobusowej, w miejscowości W., uległa wypadkowi drogowemu, którego sprawcą był kierujący samochodem V. (...) H. B., skazany prawomocnym wyrokiem za popełnienie przestępstwa drogowego, a ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Bezpośrednio po wypadku, powódka została przewieziona do Szpitala (...) R., gdzie była hospitalizowana na Oddziale Ortopedii i Traumatologii narządu ruchu w okresie od 7.10.2008 r. do 23.10.2008 r. Powódka doznała w wyniku wypadku złamania szyjki udowej prawej, złamania szyjki kości ramiennej prawej, złamania obu kości łonowych, złamania kości kulszowej prawej, złamania strzałki prawej i lewej. Zastosowano leczenie operacyjne – protezoplastyka całkowita cementowa prawego stawu biodrowego, proteza Aeskulap, stabilizacja złamanej szyjki kości ramiennej prawej płytą Synthes. Celem zastosowania leczenia operacyjnego było otworzenia anatomicznej ciągłości tkanki kostnej z unieruchomieniem odłamów oraz wykonanie próby jak najszybszego uruchomienia powódki. Był to zabieg ratujący życie powódki.

Powódkę wypisano ze szpitala w dniu 23.10.2008 r. z zaleceniem kontroli w Poradni Ortopedycznej za 6 tygodni, zakazem chodzenia przez 6 tygodni, kontrolą w Poradni Internistycznej i Neurologicznej.

W okresie od 23.10.2008 r. do 23.07.2009 r. powódka była leczona w ZOZ w R., gdzie zdiagnozowano również, co zdiagnozowano także w Szpitalu w R., zespół otępienny w przebiegu zaniku korowopodkorowego mózgu z poszerzeniem układu komorowego, chorobę Parkinsona, infekcję dróg oddechowych o ciężkim przebiegu, infekcję dróg moczowych oraz przewlekłą niedokrwinną chorobę serca. Brak rehabilitacji powódki po wyjściu z ZOZ w R. doprowadził do powikłań miejscowych, tj. przykurczów stawowych oraz powikłań ogólnych wczesnych tj. zespołu otępiennego pourazowego. Długotrwałe przebywanie w łóżku skutkowało upośledzeniem wentylacji płuc i w konsekwencji rozwojem ciężkiej infekcji dróg oddechowych. Stłuczenie pęcherza w czasie urazu doprowadziło do rozwoju w późniejszym czasie infekcji dróg moczowych.

Obecnie powódka wykazuje cechy głębokiego zespołu otępiennego, jej mowa jest całkowicie niezrozumiała, brak z nią kontaktu werbalnego. Występujące u niej przykurcze stawów mają charakter utrwalony. Zmiany demencyjne są na tyle duże, że powódka nie rokuje możliwości odzyskania zdolności chodzenia. Praktycznie dostosowana jest

do wózka inwalidzkiego. W celu niedopuszczenia do powikłań ogólnych typu zapalenie płuc, odleżyny wskazana jest rehabilitacja w warunkach domowych .

Przed wypadkiem powódka liczyła lat 74, była osobą dość sprawną, wymagającą częściowej i okresowej opieki ze strony osób drugich, sama myła się i ubierała, wymagała niewielkiej pomocy podczas kąpieli , ubierania butów. Poruszała się samodzielnie . W dniu wypadku również samodzielnie zmierzała do kościoła w sąsiedniej miejscowości . Przed wypadkiem leczyła się w Poradni Neurologicznej .

Na skutek wypadku powódka utraciła całkowicie i trwale zdolność do samodzielnej lokomocji, nie jest zdolna do samodzielnej egzystencji . Wymaga stałej opieki i pomocy osób trzecich w zaspakajaniu podstawowych potrzeb życiowych . Przywrócenie sprawności jest niemożliwe w drodze leczenia i rehabilitacji . Jako ofiara wypadku drogowego została odizolowana społecznie i całkowicie uzależniona od pomocy innych osób.

W okresie hospitalizacji w szpitalu w okresie od 7.10 –

23 .10.2008 r. wymagała opieki osób trzecich w wymiarze 6,5 godziny dziennie, co daje łącznie 110,5 godziny . W trakcie pobytu w ZOZ w R. w okresie od 24.10.2008 r – 30.06.2009 r. (250 dni), powódka potrzebowała niezbędnej opieki osób trzecich w wymiarze 4 godziny dziennie, co daje łącznie 1000 godzin . W okresie późniejszym w czasie pobytu w domu i aktualnie powódka wymaga stałej opieki osób trzecich w wymiarze 10 godzin dziennie .

Najbliżsi członkowie rodziny powódki, w związku z odwiedzinami powódki, ponieśli koszty dojazdów w wysokości 2484 zł .

Aktualny stan zdrowia powódki wiąże się z jej wiekiem i chorobą zasadniczą (Parkinson), a także z doznanymi urazami w wypadku drogowym . Z uwagi, że biegły psychiatra przebyty uraz powódki określił na 60% przyczynienia się do pogłębienia i przyśpieszenia procesów otępiennych , a biegły neurolog na 30%, Sąd Okręgowy przyjął , że aktualny stan zdrowia powódki powstał na skutek choroby samoistnej i skutków wypadku drogowego po 50 % .

Analizując powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy przyjął, że powództwo powódki, co do zasady, jest uzasadnione .

Wypadek komunikacyjny bez wątpienia wpłynął na dalsze życie powódki, przede wszystkim skutkując przyspieszeniem i pogłębieniem stanu otępiennego. Okoliczności sprawy wskazały , że przed wypadkiem powódka znajdowała się w fazie rozpoczynającego się umiarkowanego otępienia przejawiającego się zaburzeniami orientacji co do dnia , miejsca , zaburzeniami pamięci. Zachowywała przy tym jednak samodzielność w zakresie podstawowych czynności dnia codziennego, a przede wszystkim mogła poruszać się samodzielnie . Pozbawienie tej możliwości niewątpliwie potęgowało odczucie krzywdy .

Mając to na uwadze , a także z uwagi na obrażenia , jakie doznała powódka w trakcie wypadku , przebyte operacje , okresy leczenia , cierpienie , rokowania na przyszłość, Sąd Okręgowy przyjął, że powódce należy się zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę , na podstawie art. 445 § 1 kc , w wysokości 200.000 zł . Żądanie z tego tytułu przez powódkę kwoty 350.00 zł jest żądaniem wygórowanym . Kwota ta jest sumą adekwatną do wyrządzonej krzywdy uwzględniającą zarówno fakt braku szansy na poprawę stanu zdrowia powódki jak i stosunki społeczno – gospodarcze, w jakich żyje powódka .

Zgodnie z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty . Ustalone wydatki na dojazdy członków rodziny powódki do szpitala , a także opieki osób trzecich w okresie powypadkowym , pozostają w związku ze zdarzeniem – wypadkiem , który miał miejsce 7.10.2008 r. i winny być zrekompensowane. Zasądzona tytułem odszkodowania kwota 1722 zł obejmuje udowodnione przez powódkę koszty dojazdów członków rodziny do szpitala . Kwota ta wynika z następującego rachunku : 200 zł + 280 zł + 50% z 2.484 zł = 1722 zł . Sąd Okręgowy uznał za zasadne obniżenie o 50 % kosztów poniesionych na dojazdy w okresie pobytu w Zakładzie Opiekuńczo – Pielęgnacyjnym jako w 50% wynikającym z faktu wypadku, a w 50% z faktu choroby podstawowej powódki, na jaką cierpiała przed wypadkiem .

Odnośnie żądania zasądzenia skapitalizowanej renty z tytułu opieki osób trzecich (art. 444 § 2 kc), to niewątpliwie powódka potrzebowała opieki osób trzecich przy czynnościach życia codziennego takich jak toaleta, ubieranie, zmiana pozycji ciała. Niezależnie od okoliczności, czy opiekę sprawowały osoby bliskie , które sprawowały tą opiekę nieodpłatnie, czy też wyspecjalizowany personel odpłatnie, samo zwiększenie się potrzeb poszkodowanej – powódki w tym zakresie uzasadnia rekompensatę z tego tytułu (wyrok SN z 28.11.1972 I CR 534/72 – Lex nr 7187). Zasądzona z tego tytułu skapitalizowana renta w kwocie 6105 zł obejmuje rekompensatę zwiększonych potrzeb powódki w związku z koniecznością opieki osób trzecich - w okresie hospitalizacji po wypadku (17 dni x 6,5 godz. dziennie x 10 zł = 1105 zł) oraz 250 dni w Zakładzie Opiekuńczym (250 dni x 4 godz. dziennie x 10 zł) , pomniejszone o 50 % , co daje kwotę 5.000 zł .

Wysokość renty bieżącej począwszy od 1.07.2009 r. winna wynosić 1500 zł w skali miesiąca . Jest to koszt opieki osób trzecich w wysokości 3000 zł miesięcznie pomniejszony o 50% (10 godz. dziennie x 30 dni x 10 zł za godz.).

Roszczenie zgłoszone w wyższych rozmiarach, zdaniem Sądu Okręgowego, było bezzasadne .

Od powyższego wyroku , w zakresie orzeczenia zawartego w pkt. 2, apelację wywiódł pozwany i zarzucając :

1. naruszenie art. 445 § 1 kc w związku z art. 233 § 1 kpc poprzez ich błędną wykładnię skutkującą przyznaniem powódce zadośćuczynienia w wysokości rażąco wygórowanej, nieadekwatnej do rozmiaru doznanej przez nią krzywdy oraz w sytuacji, gdy w części jej stan zdrowia nie pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowo – skutkowym z wypadkiem drogowym z dnia 7.10.2008 r,
2. naruszenie art. 444 § 1 i 2 kc w związku z art. 233 § 1 kpc poprzez ich błędną wykładnię skutkującą przyjęciem , iż pozwany ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za następstwa wypadku z dnia 7.10.2008 r. i stan zdrowia powódki uwarunkowany biologicznie , w tym zmiany ośpienie oraz chorobę Parkinsona , które nie pozostają w związku przyczynowo – skutkowym z tym wypadkiem,
3. naruszenie art. 6 kc w związku z art. 232 kpc skutkujące przyjęciem, iż powódka wykazała wysokość poniesionej szkody w zakresie opieki będącej następstwem wypadku z dnia 07.10.2008 r.
4. naruszenie art. 362 kc w związku z art. 233 § 1 kpc poprzez ich niezastosowanie i nierozpoznanie zarzutu pozwanego dot. przyczynienia się powódki do powstania szkody poprzez uchybienie zasadom ruchu drogowego

wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku Sadu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 23.04.2012 r. w pkt. 2 poprzez uchylenie w całości wyroku zaocznego z dnia 16.06.2010 r, sygn. akt I C 672/10 i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania w I instancji według norm przepisanych,
2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu w II instancji według norm przepisanych .

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej

rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych .

Sąd Apelacyjny rozpoznając sprawę na skutek apelacji pozwanego, w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, zważył co następuje :

I.Sąd Okręgowy , na podstawie niekwestionowanych opinii biegłych lekarzy , ustalił , że aktualny stan zdrowia powódki – że utraciła całkowicie i trwale zdolność do samodzielnej lokomocji , że nie jest zdolna do samodzielnej egzystencji , że w związku z tym wymaga stałej opieki i pomocy osób trzecich w zaspakajaniu podstawowych potrzeb życiowych , że przywrócenie sprawności jest niemożliwe w drodze leczenia i rehabilitacji – wiąże się z jej wiekiem i chorobą zasadniczą (Parkinsona) , a także doznanymi urazami w wypadku drogowym i że ten stan zdrowia powódki powstał na

skutek choroby samoistnej i skutków wypadku drogowego po 50 % i Sąd Apelacyjny te ustalenia podziela i przyjmuje za własne .

Kwestionowanie więc w apelacji przez pozwanego, że pozwany w ogóle nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za skutki wypadku drogowego (za szkody, jakie powódka poniosła) , bo do tego sprowadzają się zarzuty apelacyjne naruszenia art. 233 § 1 kpc zawarte w pkt. 1 i 2 apelacji , skoro we wniosku apelacyjnym pozwany wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie w całości powództwa, nie jest trafne w świetle powyższych ustaleń – powódka uległa wypadkowi drogowemu , sprawca wypadku został skazany za przestępstwo drogowe, a więc dopuścił się deliktu, za skutki którego odpowiada pozwany z tytułu ubezpieczenia OC , a powódka doznała poważnych obrażeń ciała w wyniku wypadku , a tylko aktualny stan zdrowia powódki wynika z dwóch przyczyn (choroby samoistnej i obrażeń ciała doznanych w wypadku drogowym).

II.Określając wysokość zadośćuczynienia pieniężnego Sąd rozstrzygający sprawę powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych (długość okresu pobytu w szpitalach, przebyte operacje , bolesność doznanych urazów, nastawienie psychiczne poszkodowanego do zaistniałej sytuacji), trwałość skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpecenie), prognozy na przyszłość , wiek poszkodowanego.

Zadośćuczynienie pieniężne ma ponadto charakter kompensacyjny , nie może być więc symboliczne , ani także nadmierne do doznanej krzywdy . Wysokość zadośćuczynienia musi być ponadto utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i stopie życiowej społeczności , a nie warunkom i stopie życiowej osoby pokrzywdzonej .

Mała stosunkowo uchwytność szkody niemajątkowej z punktu widzenia jej ścisłego określenia prowadzi do wniosku, że w sytuacji , gdy sąd orzekający nie pominął istotnych okoliczności przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, naruszenie art. 445 § 1 kc może być mu wykazane jedynie wówczas, gdy przyjęte i zasądzone zadośćuczynienie pieniężne jest rażąco zawyżone lub zaniżone .

W niniejszej sprawie, co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku , Sąd Okręgowy rozważył te wszystkie okoliczności i trafnie przyjął, Sąd Apelacyjny podziela to przyjęcie, że z uwagi na doznane obrażenia ciała w wypadku drogowym , przebytą operację, długość okresu pobytu w szpitalu i w placówce opiekuńczej ZOZ w R., a także aktualny stan zdrowia powódki , kwotą odpowiednią tytułem zadośćuczynienia pieniężnego będzie kwota 200.000 zł , a odmienne wywody zaprezentowane w apelacji przez pozwanego, że jest to kwota rażąco wygórowana , nie są przekonujące .

Mając jednak na uwadze , co ustalił Sąd Okręgowy czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie, że aktualny stan zdrowia powódki w 50% wynika z jej wieku i choroby zasadniczej (Parkinson) , a w 50% z uwagi na odniesione obrażenia w czasie wypadku drogowego, kwota ta winna być obniżona , a czy o 50% , czy też w mniejszym procencie, to winien rozważyć Sąd Okręgowy ponownie rozpoznając sprawę, bo poważne obrażenia jakich doznała powódka w wypadku komunikacyjnym spowodowały konieczność pobytu jej w szpitalu, poddanie się operacji , rehabilitacji, zwalczanie dolegliwego bólu , a także przyspieszyły postęp jej choroby zasadniczej .

III.Nie ulega wątpliwości, w świetle niekwestionowanych ustaleń faktycznych w sprawie, że członkowie rodziny powódki ponieśli koszty na dojazdy do szpitala w R., w którym hospitalizowana była powódka bezpośrednio po wypadku drogowym w wysokości 480 zł i koszty na dojazdy do ZOZ w R., gdzie powódka przebywała na rehabilitacji w kwocie 2484 zł . Te wydatki mają związek przyczynowo – skutkowy z wypadkiem drogowym, bo gdyby nie wypadek drogowy powódka nie byłaby hospitalizowana w szpitalu i nie byłaby poddana rehabilitacji w ZOZ w R. i dlatego też słusznie Sąd Apelacyjny z tego tytułu, tytułem naprawienia szkody, zasądził na rzecz powódki kwotę 1722 zł (480 zł + 1/2 z kwoty 2484 zł), a wywody poczynione w apelacji , że jest inaczej, nie są trafne .

Nie obniżenie kwoty 480 zł do kwoty 240 zł za koszty dojazdu do szpitala jest zasadne, bo przecież gdyby nie wypadek drogowy, powódka nie byłaby hospitalizowana w szpitalu w R.. Jest to szkoda, którą w całości pozwany winien zrekompensować powódce na podstawie art. 444 § 1 kc.

IV. Nie jest trafny 3 zarzut apelacyjny, tj. zarzut naruszenia art. 6 kc w związku z art. 232 kpc skutkujące przyjęciem, że powódka wykazała wysokość poniesionej szkody w zakresie opieki będącej następstwem wypadku drogowego z dnia 7.10.2008 r., bo przecież Sąd Okręgowy na podstawie opinii biegłej z zakresu pielęgniarstwa E. F. (k. 158 – 166 i 195) ustalił jakiej opieki osób trzecich wymagała powódka (jakich czynności opiekuńczych) w okresie pobytu w szpitalu, w okresie rehabilitacji i aktualnie, w jakim wymiarze dziennym i jaki jest koszt tej opieki.

Trafnie Sąd Okręgowy przyjął, że całkowity koszt opieki w szpitalu obciążał pozwanego, bo gdyby nie wypadek drogowy powódka nie byłaby hospitalizowana w tym szpitalu, a za pozostały okres i aktualnie w połowie.

Koszt opieki osób trzecich w szpitalu to kwota 1105 zł, koszt (1/2 tych kosztów) opieki osób trzecich w zakładzie opiekuńczym ZOZ w R. to kwota 5.000 zł, a więc zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 6105 zł, jest zasadne i zgodne z art. 444 § 2 kc.

Od 1.07.2009 r koszt opieki osób trzecich nad powódką zamyka się kwotą 3.000 zł miesięcznie, a przyjmując 50% tej kwoty daje sumę 1500 zł. Zasądzenie więc bieżącej renty z tytułu zwiększonych potrzeb od pozwanego na rzecz powódki w takiej kwocie jest zasadne i zgodne z przepisem art. 444 § 2 kc.

V. Zasadny jest natomiast zarzut apelacyjny naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 362 kc w związku z art. 233 § 1 kpc poprzez ich niezastosowanie i nierozpoznanie zarzutu pozwanego dotyczącego przyczynienia się powódki do powstania szkody poprzez uchybienie zasadom ruchu drogowego.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany zarzucił (k. 70 s. 4 sprzeciwu) przyczynienie się powódki do wypadku, podobnie i w odpowiedzi na pozew (k. 78) i Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (s. 3 uzasadnienia) wyraźnie stwierdził, że w sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany wnosząc o oddalenie powództwa kwestionował wysokość zadośćuczynienia w kwocie 350.000 zł i zarzucił przyczynienie się powódki do zaistniałej szkody, a na s. 8 uzasadnienia, że sporna była wysokość roszczeń, w szczególności determinującej wysokość świadczenia w kwestii przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody (zdiagnozowana przed wypadkiem choroba Parkinsona), a więc Sąd Okręgowy tym stwierdzeniem myli zarzut pozwanego przyczynienia się powódki do powstałej szkody na skutek wypadku drogowego z uwagi na naruszenie przepisów drogowych z aktualnym stanem zdrowia powódki wynikającym z jej wieku i choroby zasadniczej i obrażeniami doznanymi w wypadku drogowym.

W konsekwencji Sąd Okręgowy odniósł się jedynie, co miało wpływ i w jakim stopniu procentowym na aktualny stan zdrowia powódki, nie rozważył natomiast zarzutu pozwanego w aspekcie art. 362 kc, czym pominął merytoryczny zarzut pozwanego, a więc wydając wyrok w tej sprawie nie rozpoznał istoty sprawy. Nierozpoznanie istoty sprawy – w rozumieniu art. 378 § 2 kpc (aktualnie po nowelizacji tego przepisu w rozumieniu 386 § 4 kpc) – oznacza zaniechanie przez Sąd I instancji zbadania materialnej podstawy żądania pozwu, albo pominięcie merytorycznych zarzutów pozwanego (vide wyrok SN z 23.09.1998 r, II CKN 897/97 – OSNC 1999, nr 1, poz. 22).

Dlatego też, w uwzględnieniu tego zarzutu apelacyjnego pozwanego, Sąd Apelacyjny uchylił w całości zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania – art. 386 § 4 kpc (pkt. I wyroku).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono po myśli art. 108 § 2 kpc.